

[Justitsministeren.]

jeg hentyder til. Jeg vil gerne citere rådets vurdering side 11; det hedder:

„En lovgivningsteknik som den her omtalte kan efter straffelovrådets opfattelse overvejes med henblik på kriminalisering af økonomiske forbrydelser. Det er bedre, at loven nævner eksempler på strafbar adfærd, end at den kun i korthed angiver en generel standard uden noget vejledende indhold.“

Derefter fremhæver rådet også, hvilke betænkeligheder der kan knyttes til en sådan fremgangsmåde. På side 13 fornedes til side 14 foroven overvejer rådet, om der måske — til trods for den negative holdning, ågerudvalget i sin tid tog til en ændring af straffelovens § 282 om åger — skulle være anledning til at tage dette spørgsmål op til ny vurdering i lyset af de oplysninger om skadelige økonomiske transaktioner, der nu foreligger.

Denne bemærkning glæder mig særligt, fordi jeg var medforslagsstiller og ordfører, da mit parti den 4. december 1970 fremsatte et forslag til skærpelse af straffelovens ågerparagraf, et forslag, der havde ganske samme sigte som den skitse til forslag, hr. Grell nu har fremsat. Inden jeg forlader straffelovrådets udtalelse, der efter min opfattelse er særdeles interessant læsning, vil jeg gerne citere fra sidste side, side 16:

„Når man tager i betragtning, at statsadvokat Grell gennem sin grundige kortlægning af skadelige økonomiske transaktioner på overbevisende måde har godtgjort et behov for en mere energisk indsats til bekæmpelse af disse fænomener, må straffelovrådet anbefale, at arbejdet med disse problemer fortsættes. Rådet er for sit vedkommende rede til at deltage i dette arbejde, for så vidt angår de strafferetlige problemer, og til i fornødent omfang at samarbejde med myndigheder og arbejdsgrupper, der behandler andre sider af problemerne.“

Det siger jeg tak for, og jeg håber, at folketinget og da specielt folketingets retsudvalg vil være enig med mig i at tage imod tilbuddet.

Jeg kan i den forbindelse nævne, at når de konservative foreslår at nedsætte et udvalg til i løbet af sommeren at drøfte disse tanker, så vil jeg ikke på nogen måde afvise

det, men jeg spørger stilfærdigt: hvad er der i vejen med retsudvalget? Vil det ikke være naturligt, at retsudvalget tager sig af disse problemer og løbende modtager informationer fra justitsministeriet? Jeg vil gerne erklære mig rede til at give retsudvalget sådanne informationer.

Af, hvad jeg her har sagt og citeret, fremgår det forhåbentlig, at jeg ikke er fremmed for tanken om skærpede strafferegler rettet mod økonomiske transaktioner af asocial karakter, men jeg vil afgjort foretrække, at de udformes så konkret som muligt. Det må også være en forudsætning, at vi har en rimelig sikkerhed for, at sådanne nye straffebestemmelser virkelig har en begrænsende effekt på disse asociale foretagender, helst ved bestemmelsernes blotte eksistens.

Allerede under de gældende regler kan man pege på et par ting, der kan bidrage til at bekæmpe bagmandskriminalitet. Jeg ville tro, at det kunne have en gavnlig virkning, hvis der skete en vis forhøjelse af de straffe, som domstolene fastsætter i tilfælde, hvor systematisk kriminalitet af denne karakter skal pådømmes.

Dernæst er det, som også påpeget af statsadvokat Grell, af stor betydning, at politiets efterforskning og anklagemyndighedens behandling af disse sager effektiviseres mest muligt. I tilslutning til, hvad jeg sagde herom i min redegørelse i fredags, kan jeg sige, at vi i regeringen er enige om, at der må skaffes udveje for at gøre politiet så slagkraftigt som overhovedet muligt over for denne vigtige opgave. Der har i går været afholdt et møde herom i justitsministeriet med deltagelse af repræsentanter for politiet og anklagemyndigheden.

Foruden denne effektivisering af politiets indsats tror jeg, det vigtigste er at finde frem til regler, som i videst muligt omfang forhindrer, at kriminalitet af disse typer overhovedet opstår. Her er det sikkert muligt at komme et meget langt stykke af vejen ved ændringer i den civile lovgivning på forskellige områder, således som jeg nævnte det i min redegørelse i fredags, og som straffelovrådet også nævner det i sin udtalelse. Meget central er her den holdning, som advokaterne indtager. En stor del af de kritiske transaktioner kan simpelthen hen ikke gennemføres, hvis advokaterne nægter at medvirke. Som tidligere nævnt har Advokat-